

Door de ogen van mijn ziel

Door de ogen van mijn ziel

Margreet Mook-Attema

Auteur: Margreet Mook-Attema

Cover: Margreet Mook-Attema, Mirjam Lensink www.lens-inc.nl

Fotografie: Mirjam Lensink www.lens-inc.nl

Illustraties: Lydia van Oort www.tekenmedium.nl

ISBN: 978 94 6435 577 2

© Margreet Mook-Attema 2021

Uitgeverij: www.bravenewbooks.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Schrijven!

Over mijn spirituele ontwikkeling en ervaringen.

Magisch, gebeurt dit echt?

Wanneer is het begonnen?

Waar brengt het me?

INHOUD

Inleiding		9
Hoofdstuk 1	Wanneer is het begonnen?	12
Hoofdstuk 2	Vervolg van mijn zoektocht	15
Hoofdstuk 3	We zijn er nog niet	17
Hoofdstuk 4	We komen in de buurt	21
Hoofdstuk 5	Wel het bewustzijn, nog niet de betekenis	26
Hoofdstuk 6	Wonderen en nieuw leven	28
Hoofdstuk 7	Reflectie	30
Hoofdstuk 8	De bedoeling	32
Hoofdstuk 9	Nog een klein stapje verder	34
Hoofdstuk 10	In de praktijk	36
Hoofdstuk 11	In ons dagelijkse leven	38
Hoofdstuk 12	En doorrr!	40
Hoofdstuk 13	Spirituele voortgang	45
Hoofdstuk 14	Eureka!	54
Hoofdstuk 15	Spiritualiteit in de praktijk	66
Hoofdstuk 16	Coaching	73
Hoofdstuk 17	Hoe het verderging	81
Hoofdstuk 18	Glastonbury	84
Hoofdstuk 19	Einde van een stabiele periode	91
Hoofdstuk 20	2020	94
Hoofdstuk 21	Op herhaling	102
Hoofdstuk 22	En weer schakelen	106
Hoofdstuk 23	Mijn ontwikkelingen	112
Hoofdstuk 24	Thuiskomen	128
Nawoord		133
Bronnenlijst		139

INLEIDING

“In een vorig leven ben je een Keltische priesteres geweest.”

Sure.

24 januari 2014.

Het talentvolle tekenmedium dat op dat moment mijn spirituele tekening aan het afronden is, kijkt me serieus en enthousiast aan vanachter haar bureau.

Geen enkele twijfel op haar gezicht.

Ik val stil. Die komt binnen. Ongeloof en herkenning strijden om voorrang.

Tuurlijk.

Het hebben van vorige levens is een vertrouwde wetenschap voor me. Maar pries-te-res?! Keltisch?

Dat is toch heftig? Kan dat uitgerekend over mij gaan?

Tegelijkertijd resoneert het ergens in mijn lijf. Er wordt iets wakker. Een tinteling, herkenning.

Het weten wordt geraakt.

Ja! Dat was ik! Het klopt, het klopt, het klopt!

Heimwee...

Ergens denk ik dat het toen begonnen is.

De start van een magische reis.

Wat het tekenmedium en ik toen niet konden bevroeden, was dat onze paden van spirituele ontwikkeling elkaar bijna zeven jaar later zouden kruisen. Samen oplopend. Uiteraard op ons eigen pad, maar samen op ontdekkingsreis, elkaar versterkend vanuit authenticiteit en – zoals we dat ooit eens noemden – het Grote Delen (van onze ervaringen).

De Keltische overlevering van wijsheid, rituelen en de oude kennis werd vroeger mondeling overgedragen van generatie op generatie.

Misschien mag ik het Keltische gevoel in deze tijd herbeleven en er zelfs iets van vastleggen?

Ik heb nooit eerder 'echt' iets geschreven, maar de drang om dat te doen wordt met de dag groter.

Sinds vorig jaar leven we in een tijd van het coronavirus, COVID-19, met voor de maatschappij wereldwijd nieuwe ervaringen. Regeringen en medische deskundigen bepalen ons leven. Lockdowns, mondkapjes, 1,5 meter afstand, winkelwagens ontsmetten in de supermarkt, handen stukwassen en desinfecteren, hoesten en niezen in de elleboog, ziekenhuizen met overvolle IC's, instant deskundigen die in *no time* een beroemdheid worden in de media, winkels dicht, restaurants gesloten, geen buitenlandse reizen, geen evenementen en de sport- en uitgaansbranche op slot.

Een bizarre tijd voor velen.

En toch is daar die onderstroom. Van een nieuwe energie, geluiden van een nieuwe wereld worden sterker, hulp uit de kosmos, bewustzijns groei, wijsheid, compassie en liefde.

Is corona een toevallig virus? Door duistere (aardse?) machten in de wereld gebracht? Of zou het een kosmisch ingrijpen kunnen zijn? Een hogere bedoeling?

Met een beetje zoeken vind je op social media berichten over de spirituele kant van het verhaal.

Dat we van de 3^e dimensie naar de 5^e gaan. Over de Schumann-resonantie en de kristallijnen energie vanuit hartje aarde. Over lichtwerkers, Atlantis en Lemurië, sterrenvolken als de Pleiadiërs en Arcturianen die stand-by staan om ons te helpen. Moeder aarde ontwaakt, het universum staat te juichen. Het is eindelijk zover! De nieuwe wereld is in wording.

Jezus en zijn geliefde Maria Magdalena staan ons bij om ons na vele jaren van duisternis te begeleiden naar het Christus-bewustzijn. Met hulp van vele anderen!

De mythische volkeren, het elfen- en feeënrijk, de zon, maan en planeten, de (aarts)engelen, gidsen en andere helpers. De natuur herovert de respectvolle plek die het verdient. Terugkeer van het Heilig Vrouwelijke en herstel van de God-Godinbeleving. We gaan terug naar de bron. Onze Bron!

Terwijl ik de eerste zinnen met mijn laptop op schoot begin te typen, neemt de kracht in de palm van mijn handen toe. Een inmiddels bekende en vertrouwenwekkende energie. Laat ik maar gewoon beschrijven hoe ik me voel en wat ik meemaak.

Een reis naar binnen. In een tijd waarin corona reizen naar buiten beperkt.

*When did the journey start and moreover,
what will it bring along the way?*

Met veel hartedank aan Branwen, mijn trouwe en inspiratieve steun bij het schrijven.

Margreet Mook-Attema
9 januari 2021

HOOFDSTUK 1

Wanneer is het begonnen?

Gek.

Als ik probeer terug te halen wanneer het begrip spiritualiteit voor mij betekenis kreeg, weet ik het niet direct. In gedachten ga ik terug op de ladder van mijn leven. Sinds een paar maanden vijftig jaar oud, zijn het aardig wat levensfasen die aan mijn geestesoog voorbijvliegen.

Had ik als kind bijzondere gewaarwordingen? Zag ik dingen die anderen niet zagen? Neuh.

Maar eigenlijk voelde ik me wel anders. Toen stond ik daar natuurlijk niet bij stil, maar later terugkijkend kun je dat ineens zien en plaats en.

Als ik heel erg mijn best doe, zouden mijn nachtelijke slaapwandelingen misschien aangemerkt kunnen worden als wandelingen 'tussen de werelden'. Maar dat weet ik niet zeker.

Met een rustig en verlegen karakter bleef ik meestal wat op afstand en beleefde ik het leven vooral op een beschouwende manier. Het liefst in mijn eigen bubbel met een boekje op de bank. Een serieus kind dat op school (en in haar leven) haar best deed en in latere jaren eerder type muurbloempje was dan de gangmaker van de klas.

Ik snapte het gewoon niet. Door te observeren wat er in anderen omging en hoe zij hun leven leefden, leerde ik me staande te houden in het maatschappelijke leven. Niet teveel opvallen, goed voldoen aan wat er van me werd verwacht en me zoveel mogelijk aanpassen. Dat was, toen natuurlijk onbewust, mijn overlevingsstrategie.

Oh, ik had zeker lol in het leven, was positief gestemd en had altijd 1 of 2 hartsvriendinnen.

Ik groeide op in een fijn gezin, liefdevol en genoeg aandacht

voor elkaar. Ouders die altijd voor me klaarstonden en me hielpen bij belangrijke keuzes. Absoluut zeker weten een gelukkige jeugd.

Maar bij nader inzien, zat er altijd een soort vliesje tussen mij en de rest van de wereld. De ongedwongenheid waarmee anderen leken te weten en snappen hoe het leven geleefd moest worden tegenover mijn onzekere getast in het duister. Alsof zij een geheim kenden dat ik bij het uitdelen ervan gemist had. ‘Wat doe ik hier?’ was waarschijnlijk de grote vraag in mijn onderbewuste.

Tegenwoordig zou ik vast het stempel hooggevoelig krijgen. Een nieuwtijdskind, HSP (Hoog Sensitief Persoon) of vergelijkbare termen. En terecht. Iets waar ik trots op ben!

Ik trek de conclusie dat ik dankzij de onbedoelde (of was het vanuit de kosmos juist bédoelde?) training in observeren, beschouwen en ‘mensen lezen’ me sinds mijn kinderjaren aardig heb kunnen ontwikkelen in het aanvoelen van mensen en situaties.

Zoals een wijs, spiritueel man ooit tegen mij zei: “Jij kijkt dwars door mensen heen en denkt daarom dat iedereen dat ook bij jou doet. Daarom durf je niet te zijn wie je bent.” Beng!!

Als donderslag bij heldere hemel. Voor mij het inzicht waardoor ik me realiseerde dat ik altijd voorzichtig, op tenen lopend door het leven ging én waarom dat zo was.

Het was dezelfde persoon die later eens de uitspraak deed: “Jij bent niet bang voor de dood, maar je bent bang om te leven.”

Nou en of! Als je niet weet hoe dat moet?!

Dank je wel Boudewijn Leliveld, bij wie ik vele spiritueel energetische lessen heb mogen volgen.

Ehm... ik ben er aan het eind van dit hoofdstuk dus eigenlijk nog niet achter wanneer het begrip spiritualiteit voor mij betekenis kreeg.

Maar!

Ik weet nu wel wat mijn spirituele talent is: een superontwikkelde intuïtie!

Dat zich uit in het helder (aan)voelen van zichtbare én onzichtbare energieën.

HOOFDSTUK 2

Vervolg van mijn zoektocht

Dus.

De volgende fase van mijn leven onder de loep.

Na mijn kindertijd deed ik – natuurlijk – nog steeds enorm mijn best op alle fronten.

Op de middelbare school ging het goed; het leven kabbelde vrolijk verder terwijl ik me vooral bleef aanpassen en niet teveel opviel. Ik was immers type muurbloempje, afgetopt met bril en beugel.

Je zou kunnen zeggen dat ik in die tijd een eerste bewuste kennismaking met de spirituele wereld had. Het was tijdens een vriendschap met een klasgenootje dat ergens buitenaf woonde. Zij hadden paarden en leefden dicht bij en met de natuur. Deze vriendin vertrouwde me ooit toe, dat ze een *soulmate* had, die altijd bij haar was en die ze om hulp kon vragen als dat nodig was. Dat hij niet fysiek aanwezig was, maar je moest het zien als een soort geest die met haar meezweefde.

Volgens haar kon ik hem ook zien en of ik al had kennismemaakt met de mijne.

Duidelijk. Zij was toen verder dan ik.

Ik geloofde wat ze zei en het raakte een snaar bij me. Ik dacht wel dat er iets kon zijn rondom haar, maar die beste *soulmate* zien...? Nee. En nadat ik echt mijn best had gedaan, kon ik al helemaal niets of niemand ontdekken die eventueel bij mij rondhing.

Daarbij... iets wat in de categorie geest viel, had destijds toch ook nog wel een *creepy* randje. Eenmaal thuisgekomen was het advies al gauw om het maar te laten rusten, want je kon nooit weten wat je allemaal aanhaalde. En zo geschiedde.